De la case adunate

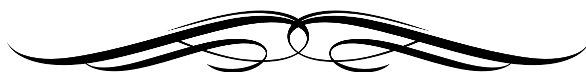
Povestiri adevărate
din Carrefour

Carrefour

De la case adunate

Povestiri adevărate
din Carrefour

Carrefour

Pentru fiecare carte achiziționată Carrefour România donează 2 lei programului "Fiecare copil în grădiniță" al Asociației Ovidiu Ro, oferind copiilor săraci acces la educație.

Cuprins

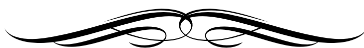
Cuvânt înainte

Nu vi se pare că, în fiecare zi, scriem cu toții o poveste prin toate întâmplările noastre? Fiecare lucru nou-văzut, fiecare situație rezolvată, fiecare zâmbet furat sunt capitole ale unei cărți în care personajele suntem noi și oamenii pe care-i întâlnim.

Eu am cunoscut foarte multe persoane minunate. Iar unele dintre ele, a căror întreagă zi e compusă din noi și noi figuri întâlnite, sunt casierele. Acele doamne de la casele de marcat din magazine pe care le întâlnim aproape în fiecare săptămână. Cu un suflet cald, ele caută întotdeauna să ne facă ziua mai bună, fie și printr-un zâmbet sincer.

Vă puteți imagina câte povești trăiesc, în fiecare zi, casierele? Amuzante, sensibile, emoționale sau duioase, aceste povești sunt întâmplări reale, în care și noi suntem actori. Iar eu vă invit să le citim împreună, cu un zâmbet în colțul gurii.

Andreea Marin

O cerere inedită

În toți anii petrecuți la Carrefour, am învățat că o casă de marcat poate deveni, rând pe rând, un loc în care glumești cu clienții, în care râzi alături de copii sau în care, pur și simplu, ajungi să cunoști multă lume. Totuși că o casă de marcat ar putea fi o agenție matrimonială nu mi-am inchipuit niciodată.

Acum câțiva ani, când eram o tânără nou-venită la casele de marcat, întâmplarea a făcut ca un domn mai în vârstă, pe la 70-75 de ani, să aleagă casa mea pentru a-și achita cumpărăturile. Foarte prezentabil și încă în bună formă fizică, noul meu client și-a așezat cumpărăturile pe bandă, inițiind și un scurt dialog.

A fost încântat când i-am sugerat rapid cum aș găti eu pulpele de pui pe care le cumpărase și când i-am descris și cum se folosește soluția pentru îndepărtarea petelor din coșul lui.

Următoarea lui replică, însă, a fost cel putin spontană.
“Andreea, domnișoară… observ că ești genul care gătește și… se gătește bine. În plus, semeni izbitor cu fosta mea iubită din tinerețe – o fată foarte frumoasă!” Și imediat, ridicând trandafirul roșu pe care-l așezase pe bandă, imi spune simplu: “Vrei să te măriți cu mine?”

Pentru o secundă, am rămas împietrită, și eu și toți ceilalți clienți de la coadă. Așa că i-am oferit cel mai bun zâmbet al meu și i-am spus că, din fericire, logodnicul meu seamănă izbitor cu dumnealui. Tocmai mă logodisem cu o săptămână înainte.

Foarte amuzat, șarmantul domn s-a întors către restul clienților de la coadă, încurajându-i pe toți să-mi ureze “casă de piatră”. Iar eu, la sfârșitul programului, am plecat acasă cu cea mai zgomotoasă felicitare de logodnă răsunându-mi în urechi și cu o poveste pe care o spun de fiecare dată cu zâmbetul pe buze.

Andreea Măruș, Carrefour Băneasa

O bomboană de copil

Multă lume spune că produsele din Carrefour au “lipici la public”, dar una din întâmplările petrecute la casa mea de marcat ar trebui trecută la categoria “super glue”.

Era o zi obișnuită la casă, până în clipa în care în fața mea a ajuns o familie cu un băiețel în vârstă de 2-3 ani și cu un coș plin de produse, pe care părinții le-au pus pe bandă. Pe toate cu excepția unei pungi de bomboane de care băiețelul nu voia și nu voia să se desprindă.

Tentativele mele de a scana bomboanele și ale părinților de a-l convinge pe micuț să le dea drumul eșuau cu grație, iar eu trebuia sa găsesc rapid o soluție pentru că nu voiam ca următorii clienți să aștepte prea mult la coadă. Pe de altă parte, nici să supar un copil de 3 ani nu era cea mai bună idee.

“Gândește… gândește…” îmi repetam, când tatăl a venit cu soluția salvatoare. L-a ridicat pe băiețel și l-a pus pe bandă, cu tot cu bomboane. Am intrat instant în joc și înainte să scanez bomboanele din mâinile copilului, am pus un separator cu “Următorul Client” în spatele lui, spre amuzamentul părinților.

Băiețelul a fost atât de surprins încât a început să râdă cu gura până la urechi molipsindu-i pe părinți și pe ceilalți clienți din jur.

În caz că vă întrebați, copilul nu a apărut pe bon.

Georgiana Pană, Carrefour Colosseum

1 Decembrie spontan

Ca mai toată lumea pe care o cunosc și eu sunt mândră că sunt româncă. Să vedeți ce mândră am fost de 1 Decembrie anul trecut. A fost o zi în care s-a creat o legătură specială, cu o mulțime de clienți din magazin.

Ne îmbrăcaserăm toate frumos și festiv, eu și celelalte colege de la case: port național, ii, brâu tricolor, flori împletite în păr, cum se cuvine când e sărbătoare la noi, românii. Ca de obicei, am organizat și o masă în magazin, cu bucate românești alese pentru clienții noștri, acompaniată de muzică tradițională. Toți se bucurau de sărmăluțe, mămăliguță, cozonac și vin fiert. Printre clienți erau și doi copii, un băiețel și o fetiță de vreo 5 ani amândoi, cu obraji rumeni, plini de cozonac.

Dintr-o dată, muzica a devenit mai alertă și cei doi copii, fără să stea pe gânduri, au început să încingă o horă, așa cum știau ei mai bine. Imediat, fetița a luat-o de mână pe una din colegele mele de la casă, introducând-o și pe ea în horă. Colega mea nu a intrat singură, ci a mai luat pe sus încă două colege la dans. Imediat, și bunicii copiilor au intrat în joc.

Încet-încet, tineri, bătrâni, părinți, copii, toți erau într-o mare horă. Unii dansau, unii chiuiau, iar cei care nu intraseră în joc, filmau. Alții făceau o pauză de la cumpărături și veneau în fugă să intre și ei în joc. Așa că am profitat de moment și mi-am chemat și celelalte colege libere la dans. Chiar și Aurel, unul din paznici, deși a ezitat inițial, a intrat în horă mai aprig ca toți ceilalți la un loc.

Vă spun sincer, o distracție mai mare ca atunci, de 1 Decembrie, rar mi-a fost dat să trăiesc. La sfârșitul zilei, m-am simțit excelent că lucrez într-un loc care are puterea să creeze atâta energie.

Și, apropo de energie, deja mă antrenez pentru următorul 1 Decembrie.

Aurelia Neamțu, Carrefour Militari

Portofelul

Când ești la casa de marcat, înveți să lucrezi rapid în timp ce te bucuri de fiecare moment petrecut cu clienții. Îmi amintesc și acum cu mare plăcere ziua în care, pentru câteva momente, m-am simțit din nou copil.

“Bună, draguță!”, am auzit dintr-odată. Vocea plină de căldură a doamnei din fața mea m-a făcut să-mi ridic capul într-o fracțiune de secundă. Era exact vorba bunicii mele, atunci când o vizitam la țară în timpul copilăriei mele. Privind-o atent, am asemănat-o imediat cu bunica. Avea același păr alb și mătăsos, în aceleași mici bucle pierdute, aceiași obraji ușor palizi, aceiași ochi plini de amintiri și aceleași mâini delicate care mă mângâiau până adormeam, dar mă mai și mustrau când făceam vreo nevrută.

Sincer vă spun, cu greu m-am abținut să nu-i răspund, din instinct, “’neața, bunico!”. În timp ce-i scanam micile cumpărături, parcă începeam să simt din nou mirosul teilor din curtea ei. Mi-au trecut prin mână laptele, făina și gemul de caise din care bunica făcea cele mai bune prăjituri și aceeași mentă, izmă cum îi spunea ea, din care-mi făcea o cană de ceai în fiecare dimineață.

Abia la următorul client am observat că bătrânica își uitase portofelul la casă. Șansa a facut ca noul client să aibă un singur produs, așa că nu am stat nicio secundă pe gânduri și am țâșnit din scaunul meu către ieșire, cu portofelul în mână, chiar cu riscul de a încălca regulile.

Cum doamna nu era la fel de sprintenă ca mine, am putut s-o ajung din urmă într-o clipită. Când i-am înapoiat portofelul, mi-a mulțumit din tot sufletul și m-a sărutat pe frunte. Fără să vreau să înfloresc povestea, vă spun că i-am văzut și o lacrimă pe obraz, lucru care mi-a adus cumva și mai tare aminte de bunica mea.

Mi-am luat la revedere de la doamna și m-am întors la casă, unde clienții nu păreau nicidecum deranjați de scurta mea lipsă. Erau prea impresionați de gestul meu, pentru care chiar m-au felicitat într-un glas.

Sunt sigură că bunica mea ar fi fost mândră de mine în acea zi.

Alina Petroiu, Carrefour Buzău

Ajutor de cumpărător

Ochii care își zâmbesc nu se uită.

Nu cu mult timp în urmă, un domn în vârstă a venit la mine să mă întrebe unde poate găsi un ulei la preț redus pe care îl văzuse în catalog. În drumul spre raion, care a durat vreo două minute, am aflat toată povestea vieții lui. Nu voi zăbovi acum pe toate detaliile, cert e că el trebuia să-și drămuiască foarte bine bugetul pe care-l avea din pensia lunară.

Când am ajuns la raftul cu ulei, noul meu amic, zâmbind fericit, a scos din buzunar o hârtie pe care își scrisese, cu mare grijă, întreaga lui listă de cumpărături cu produse din catalogul primit prin poștă; pentru că oțetul era aproape, l-am ajutat să mai taie încă un produs de pe listă. Totuși o salată bună nu se poate face fără roșii, castraveți și ceapă, așa că i-am făcut cunostință și cu colegele mele de la raionul de legume.

Apoi surpriză: lista lui de cumpărături era scrisă și pe verso. Pesemne că urma să-și primească nepoții în vizită, iar dintr-o prăjitură bună nu pot lipsi făina, ouăle, laptele, cacaoa și vișinele. Încă cinci raioane trecute pe listă, încă cinci produse bifate. La final, paharul de apă de care avea nevoie după acest maraton spontan a fost din partea casei.

Nici n-am simțit cum a trecut jumătate de oră până am ajuns la casa de marcat. Aici, după ce am așteptat să vedem împreună și totalul bonului, încă o surpriză, una foarte plăcută pentru el: îi mai rămăseseră bani. Nu e nimic mai frumos decât o mulțumire din toată inima, pe care o primești după ce ai ajutat pe cineva.

Acum, Nenea Adi, căci așa îl cheamă, de fiecare dată când se întoarce în magazin, le întreabă pe toate colegele mele unde mă poate găsi. Bineînțeles că nu pot refuza niciodată o întâlnire cu el, mai ales că e un tip mucalit care mă face să zâmbesc, iar eu îl pot ajuta să economisească.

Chiar, luna viitoare e ziua lui. Trebuie să mă gândesc la un cadou.

Aurelia Neamțu, Carrefour Militari

La mulți ani, mami!

Cea mai mare emoție pe care o poate trăi o mamă e să-și vadă copilul oferindu-i flori și un “la mulți ani” sincer, de Ziua Femeii. Când totul e înmulțit cu o sută, bucuria e cu atât mai mare.

Anul trecut de 8 Martie, weekend fiind, îl puteam lua pe băiețelul meu cu mine la lucru. De fapt, mai multe colege de-ale mele deciseseră să-și aducă la lucru copiii, pentru a sărbatori ziua așa cum se cuvine.

Așa că am pus buchetul de trandafiri pe care mi-l oferise dimineața în vază și am plecat amândoi spre serviciu.

Zarvă mare când am ajuns! O mulțime de copii, îmbrăcați care mai de care mai frumos, râdeau și se jucau unii cu alții chiar în fața caselor, iar fiecare avea în mână câte un buchet de flori aproape cât ei de mare. Planul lor: să împartă câte un buchet cât mai multor mămici care intrau în magazin.

Eu și colegele mele zâmbeam când vedeam, de la distanță, toată scena: băieței și fetițe, unul mai frumos decât celălalt, alergau prin magazin să prindă din urmă câte o mămică, pentru a-i oferi buchetul de flori cuvenit. De peste tot se auzeau “la mulți ani”-uri pițigăiate. Unele mămici, cu brațele pline, erau chiar nevoite să-și așeze buchetele în coșul de cumpărături.

Apropo, era să uit un amănunt. Eu eram în acea zi la Casa Familiei, îmbrăcată în Albă-ca-Zăpada. Bucuria mi-a fost cu atât mai mare, cu cât am apucat să mă joc și să râd cu o mulțime de copii și să primesc zeci de felicitări de 8 Martie de la ei și de la mămicile lor cu brațele pline de flori.

A fost o zi atât de veselă pentru mine și pentru toată lumea, încât colegele mele din Pitești au preluat ideea și au aplicat-o și ele, în același fel, de Ziua Copilului.

De următorul 8 Martie, sunt 100% sigură: repetăm totul cu și mai mulți copii.

Carmen Iordache, Carrefour Colentina

Glorie învingătorilor, ciocolată casierelor

Nu pot să nu vă povestesc despre domnul Popescu. El e dovada în carne și oase că un client fericit se va întoarce oricând, cu multă bucurie, la magazin,în special când are o pasiune aparte.

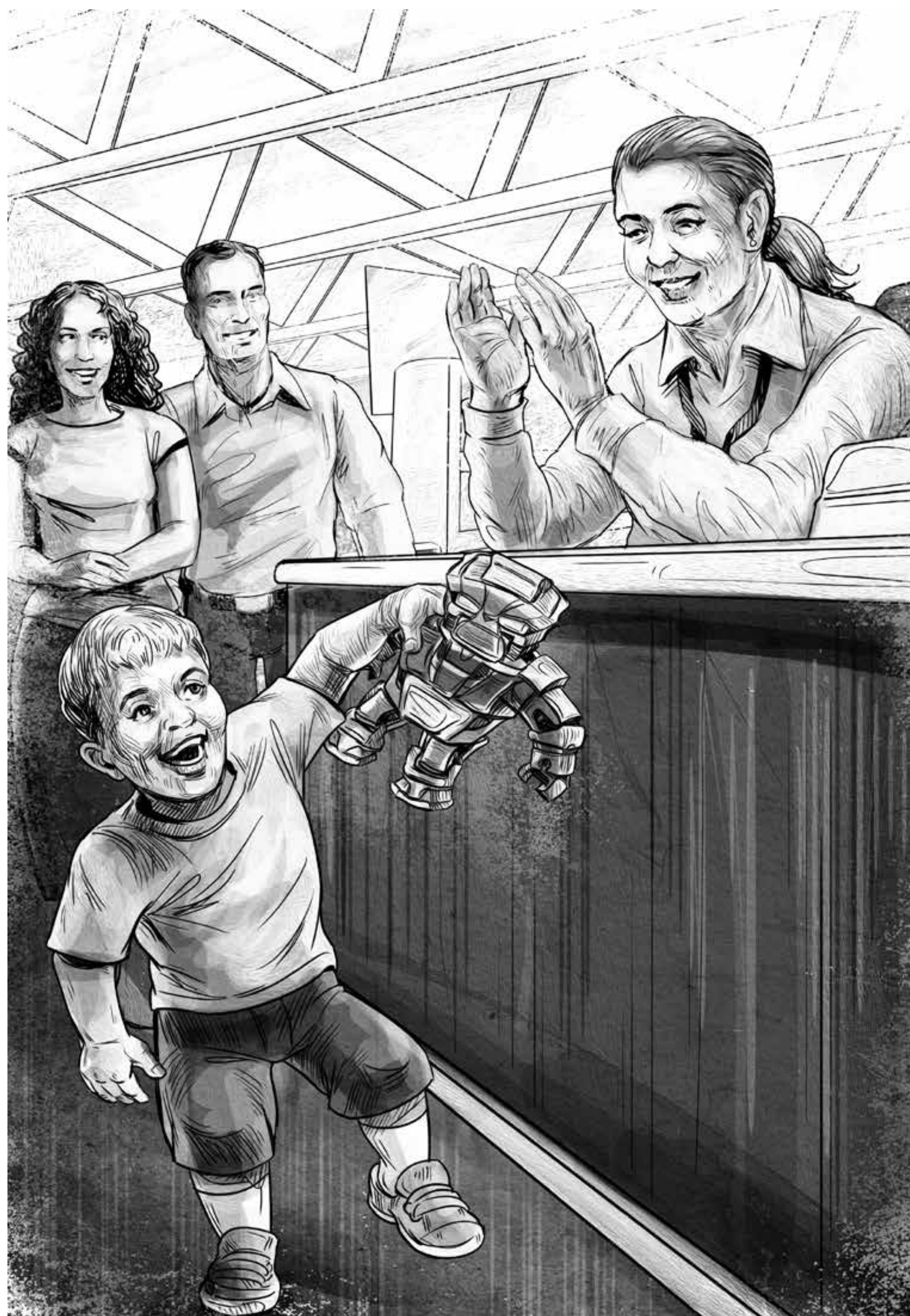
Domnul Popescu, în jur de 50-60 de ani, este un mare pasionat al jocurilor de loterie. Nu există combinație și report pe care el să nu le cunoască, așa că și-a făcut un obicei din a ne vizita săptămânal și a trage câteva lozuri, acelea care se pot lua de la casa de marcat. Uneori le alege cu mâna stângă, alteori cu dreapta,uneori cu ochii închiși, iar alteori își roagă soția să tragă în locul lui.

Într-una din zile, nu mică ne-a fost curiozitatea când l-am văzut pe domnul Popescu apărând pe la ieșirea de la case, cărând în brațe câteva cutii cu bomboane de ciocolată. Apoi, cu un zâmbet nerăbdător pe față, s-a oprit la casa mea de marcat. Ei bine, mare veste mare!

Lozul pe care îl trăsese ultima dată, chiar de la casa mea fusese câștigător! Și se pare că ar fi fost un câștig frumușel, de vreme ce, din banii primiți, clientul nostru a ales să ne servească pe mine și pe toate colegele mele cu bomboanele preferate ale doamnei Popescu. Domnul Popescu era convins că noi îi purtăm noroc, iar noi, în acest caz, n-am putut decât să ne bucurăm și să îi urăm noroc în continuare.

Domnul Popescu continuă să fie o prezență obișnuită la casele noastre, unde își repetă de fiecare dată ritualul câștigător: vine numai la casa mea de marcat, de unde trage lozuri cu mâna stângă… sau cu dreapta.

Nicoleta Tihu, Carrefour Colentina

El, robotul

Știți cât de mult îmi plac copiii? Îmi place să mă joc cu ei, să glumesc cu ei, să râd cu ei. Ultimul lucru din lume pe care aș vrea să-l fac e să-i dezamăgesc. Dar ce e de făcut atunci când nici pe părinți nu trebuie să-i dezamăgesc?

Mi s-a întâmplat când o tânară familie a venit la casa mea de marcat, de mână cu un băiețel de vreo 5-6 anișori. Ei bine, în timp ce părinții își aranjau cumpărăturile pe bandă, copilașul a țâșnit de lângă ei până la un raft cu jucării din apropierea casei. Cu ochii mari, băiețelul s-a întors foarte mândru ținând în mână ultimul model de robot de jucărie, care se putea transforma și în avion.

Degeaba au încercat părinții să-i explice că deja au cheltuit banii de cumpărături pe acea zi. Băiatul părea că nu aude nimic. Se juca prin aer cu robotul, mimându-i totodată și sunetele, spre amuzamentul celorlalți clienți de la coadă. Lesne de înțeles că părinții nu puteau să-l cumpere, dar și că băiețelul nu voia să-l lase din mână.

Noroc că toți copiii care vin pe la casa de marcat m-au învățat să găsesc soluții spontane. Așa că i-am oferit o nouă jucărie: aparatul meu de scanat. L-am invitat pe micuț să-și scaneze singur jucăria, liniștindu-i în același timp și pe părinți cu un gest subtil. Când a observat că nu merge scanarea, a încercat încă de câteva ori, fără rezultat. I-am dat singura explicație care cred că putea să-l liniștească.

“Robotul ăsta e tare frumos! Dar dacă aparatul nu vrea să-l scaneze, înseamnă că e stricat.” Apoi l-am asigurat că, până data viitoare când va veni cu părinții în magazin, noi îl vom repara pentru ca el să-l poată duce acasă și să se poată juca în voie. Băiețelul s-a luminat la față imediat, întocmai ca și părinții lui, iar eu am răsuflat ușurată, chiar dacă doar în sinea mea. Dupa ce ne-am luat rămas bun am rămas cu satisfacția că am reușit să bucur și un copil, și doi părinți.

Acum am un nou talent: acum sunt expertă în joaca cu roboții-avioane. Nu știi niciodată când ai nevoie de lucrul ăsta în viață.

Ana Cojanu, Carrefour Pitești

Pește viu!

Nu e lucru ușor să fii casier într-un magazin plin de casiere. Ați ghicit, eu sunt Ovidiu, unul dintre puținii băieți care lucrează la casele de marcat din Carrefour. Bineînțeles că acest statut vine cu mari responsabilități: trebuie să fii hotărât, să ai inițiativă, să nu-ți fie teamă de nimic.

De aceea, toate colegele mele or să-și amintească mereu ziua în care m-am speriat teribil de un pește viu adus la casă de un client. În apărarea mea, trebuie să știti că s-a întâmplat într-una din primele mele zile de muncă în magazin, iar eu scanam cu mare atenție produsele clientului din fața mea.

De fapt, eram atât de atent la produsele scanate încât nici n-am observat păstrăvul mare și mai ales viu care se ascundea printre cumpărături. Tot scanând, am ajuns la o pungă pe care am ridicat-o cu putere de pe bandă. Ei bine, în acel moment, peștele dinăuntru s-a zbătut cu putere, dându-mi chiar și o coadă peste față. Normal că am sărit imediat de pe scaun. Bine măcar că am avut prezența de spirit să nu o iau la fugă.

Nu-mi amintesc dacă am și țipat. Sper că nu. După câteva secunde, i-am văzut pe toți râzând: clienți, colege de la casă, paznici. Eu ce puteam să fac?… Mi-am revenit cu un zâmbet jenat, am apucat bine peștele de data asta și am terminat scanarea în fața clientului, cu un solz pe obraz, după cum am aflat ulterior.

Fiind proaspăt angajat, eu imi făceam griji că le va lua ceva timp colegelor să mă cunoască, dar după această întâmplare, tot magazinul avea să audă de Ovidiu, noul casier care s-a speriat de păstravul viu al unui client.

Atât de repede cât ai zice “pește”.

Ovidiu Marica, Carrefour Cluj

30 de minute de căutare

Iubesc copiii “din ziua de azi”; de fapt, ei sunt ca cei din ziua de ieri, numai că trăiesc în secolul XXI.

Într-o zi, o colegă a aparut la Recepție Clienți de mână cu Andrei, un băiețel în vârstă de 5 anișori care se pierduse de părinți în magazin. Din fericire, băiatul era foarte calm și ne-a spus foarte relaxat cum îl cheamă, ce vârstă are și cum îi cheamă pe părinții lui. Era atât de sigur pe el încât suspectam că le știe și CNP-urile pe de rost.

În vreme ce Andrei tocmai își găsise de lucru cu creioanele și hârtiile pe care i le dăduserăm, noi am dat drumul procedurii stabilite pentru asemenea cazuri: anunț în magazin prin stație, cu numele băiatului și al părinților și locul unde ei pot veni să-l găsească. De obicei, părinții vin imediat să-și ridice copilul de la recepție.

După ce trecuse deja jumătate de oră, am început cu toții să ne îngrijorăm. Am anunțat departamentul Securitate și am dat anunțul și în interiorul Galeriei Comerciale. Toate acestea în timp ce încercăm să-l menținem pe Andrei calm, asigurându-l că părinții lui vor veni.

În cele din urma, ce să vezi... în timp ce eu încercam să reiau anunțul, aud din spate vocea lui Andrei: “Tati, eu sunt la recepția de clienți. Vii să mă iei de-aici?” Băiețelul tocmai scosese nonșalant un mobil din buzunar și îi dădea coordonatele tatălui, care a și apărut în scurt timp, povestindu-ne că îl instruise special pe Andrei ce să facă în asemenea situații.

Andrei nu a plecat înainte de a ne face cadou desenele pe care le făcuse cât timp l-am avut ca oaspete.

Cum a stat 30 de minute, am primit ceva desene.

Cristina Roșian, Carrefour Constanța

Bonuri de apel

Când clienții mă apreciază, devin bucuroasă instantaneu. Uneori le văd aprecierea din zâmbete și gesturi, alteori pur și simplu o exprimă în cuvinte, în orice caz, sunt chiar flatată.

Da, flatată, pentru că îmi amintesc și acum ziua în care un client, cam la fel de tânăr ca mine, și-a folosit bonurile de masă pentru a-și plăti cumpărăturile. L-aș recunoaște și acum: un tânăr manierat, în jur de 25-26 de ani, care era tot un zâmbet cât își așeza produsele pe bandă. Mi-a povestit că vine des la cumpărături în magazinul nostru, ba chiar că m-a recunoscut din ziua în care mai trecuse o dată pe la casa mea de marcat.

Bine, se pare că nu prea știa cum se folosesc bonurile de masă, așa că l-am instruit să-și completeze codul numeric personal, împreună cu numele, pe tichete. Însă unul din bonuri avea o problemă. Eu nu cunoșteam niciun CNP care să înceapă cu cifra 0!

Cu un zâmbet timid, mi-a spus că acela e numărul lui de telefon. Era o premieră completă atât pentru mine, cât și pentru colegele mele. Faptul că a ajuns din nou, din întâmplare, la casa mea, nu putea decât să fie un semn, mi-a spus el. În momentul în care am înțeles aluzia, eram deja puțin îmbujorată.

Am fost flatată – i-am zis-o și lui, direct. Totuși îmi iubeam prietenul și i-am răspuns că o altă fată va fi norocoasă să întâlnească un tip atât de carismatic ca el. Așa că ne-am luat rămas bun, cu promisiunea că va mai veni la casa mea. Și cu mulțumirea că acum știe cum să completeze tichetele de masă.

Flori Itcuș, Carrefour Drobeta

Agentul de casă

Mi-a fost dat să cunosc multă lume de când lucrez la casa de marcat. Părinți sau copii, tineri sau bătrâni, am învățat să comunic cu fiecare în parte. Totuși, ce te faci atunci când următorul client nu intră în niciuna dintre categoriile astea?

De fiecare dată, ajut cu plăcere pe oricine vine la mine cu vreo nelămurire. Ei bine, într-o zi am zărit un client cu un coș plin, care se uita oarecum nelămurit în stânga și în dreapta, chiar în fața caselor. “Poftiți aici, vă rog!”, i-am strigat de la distanță invitându-l la casa mea ceva mai liberă. Deși cu siguranță m-a auzit, a continuat să se uite către alte colege de-ale mele, fără să meargă spre niciuna din noi.

După 2-3 minute, se întoarce la mine, ușor fâstâcit.“Bună ziua”, îi zic, iar el, așezându-și coșul plin cu paste și mâncăruri tradiționale românești pe bandă, îmi răspunde: “Buon giorno!”. Noroc că româna și italiana sunt limbi surori. Așa că, mai în română, mai în italiană, mai în engleză, mai prin semne, am închegat un dialog foarte nostim cu noul meu client aflând și motivul confuziei de mai devreme.

Se pare că în orașul lui din Italia, agenții de pază din magazinul unde-și face cumpărăturile sunt îmbrăcați destul de asemănător cu ținuta mea din acea zi: cămașă albastră în dungi și un ecuson cu numele în piept. Așa că el crezuse că e într-un magazin, inconjurat de paznici femei.

Totuși n-aveau cum să fie atât de mulți agenți de pază în magazin. În cele din urmă, a realizat că eu eram, ca și colegele mele, casieră.

Totul e bine când se termină cu bine, sau, ca să-l citez pe italian, tutto è bene quel che finisce bene.

Mirela Banciu, Carrefour Drobeta

Zâmbind la nimeni

Cu toții avem trac de început. Știți la ce mă refer, emoții multe combinate cu marea nerăbdare că pornești pe un drum nou. Eu țin minte perfect prima mea zi la casele de marcat. Doar în prima zi de școală am mai simțit ceva asemănător. Totuși acum nu mai era vorba de doamna învățătoare, ci de șefa mea, o tipă simpatică și amuzantă, care îmi crease o impresie bună încă de la interviul de angajare.

În prima zi am tras aer în piept și m-am așezat cu hotărâre la casă. Uniforma îmi venea perfect și nu mai trebuia decât să aștept clienții. Oare cum o fi primul din ei? Sunt prietenoși? O să le placă de mine?

Numai că, în timp ce îmi puneam toate aceste întrebări, nici n-am observat că se scursese deja un sfert de oră și încă nu aveam niciun răspuns la ele, din simplul motiv că nu trecuse niciun client pe la casa mea. “Toate bune, Raluca?”, “Te descurci bine acolo?”, mă tot întrebau colegele de la celelalte case. Iar eu – ce era să fac? – răspundeam că da.

Trece încă jumătate de oră. În continuare, colegele mele scanau produs dupa produs iar eu continuam să aștept. “Ce poate să fie în neregulă?”, mă întrebam, în timp ce începeam să am emoții și mai mari. Am adoptat altă strategie. Zâmbeam lung la câte un client, doar-doar o trece pe la mine. Ei imi zambeau inapoi și se duceau la altă casă. La un moment dat un copil s-a uitat fix la mine timp de câteva secunde lungi, dupa care părinții l-au luat de mână și s-au dus cu el la altă casă, după ce mi-au aruncat și ei o privire la fel de lungă.

După încă o oră în care m-am tot întrebat dacă n-am cumva ceva pe față, șefa a trecut pe la mine și pe un ton serios, mi-a zis că până la prânz trebuie să am 100 de clienți “bifați”. Mai aveam doar un sfert de oră la dispoziție!

Ei bine, la ora 12 aud un anunț prin stație: “Raluca Barbu de la casa nr. 11 e rugată să se uite la intrarea de la casa ei.” M-am uitat și bombă! Un ditamai semnul, pe care scria “Casă închisă”! Toți clienții îmi evitau casa din cauza acelui panou. Imediat, colegele de la celelalte case au inceput să aplaude și să râdă, în direcția mea. Apoi un alt anunț prin stație: “Îi urăm bun venit noii noastre colege, care și-a început lucrul azi, 1 aprilie.”

Am rămas mască. Apoi m-a apucat și pe mine râsul. La cât de concentrată eram, uitasem că era chiar ziua păcălelilor. Imediat după ce am înlăturat semnul a și apărut primul client: șefa mea, care-mi cumpărase o felicitare de bun venit.

Raluca Barbu, Carrefour Drobeta

Zâna lui Roșu-Împărat

Pe cuvânt vă spun, Casa Familiei e cel mai fericit loc în care pot fi în timpul programului. Fiind o casă specială pentru familii cu copii, eu am șansa să mă imbrac de fiecare dată într-un personaj nou de poveste și să-mi las imaginația liberă cât timp vorbesc cu toți prichindeii.

Să vă spun ce “poveste” frumoasă am trăit odată, când am intrat în pielea unui personaj. Rolul ales: fiica cea mică a lui Roșu-Împărat. Îmbrăcată într-o rochie foarte frumoasă de prințesă, îi întâmpinam cu un zâmbet ca-n povești pe toți micuții care apăreau la casă împreună cu părinții.

O fetiță pe cât de sâsâită pe atât de simpatică, mi-a solicitat inventivitatea cum nu m-aș fi gândit până atunci. Sigur nu-mi cunoștea personajul, de vreme ce m-a întrebat cine sunt. Oarecum dezamăgită de răspunsul meu, mi-a șoptit că de fapt o caută pe Zâna Măseluță. Tocmai ce-i căzuse dințișorul din față și Zâna uitase să-i pună un bănuț sub pernă.

Eu nu puteam să las un asemenea lucru să treacă așa că am făcut instantaneu un schimb de roluri. “Fata lui Roșu-Împărat știe să facă magie. Închide ochii și-o să facem împreună o magie!”, i-am zis în timp ce fetița și-a închis ochișorii. În acel moment, am luat rapid un balon colorat din recuzita casei pentru copii și i l-am pus între palme.

Să fi văzut surpriza din ochii ei atunci! După ce m-a întrebat în mai multe rânduri cum am făcut magia, fetița a plecat foarte încântată, cu un zâmbet la fel de mare precum dințișorul care-i lipsea.

Nicoleta Baicu, Carrefour Galați

Poftim zâmbetul meu

Dintre toate întâmplările memorabile trăite în aproape 10 ani la casele de marcat, pot spune că cele mai vesele și mai amuzante le-au avut pe copii drept protagoniști. Pentru că micuții clienți mă fac mereu să zâmbesc, m-aș da și peste cap ca și ei să zâmbească.

O să râdeți dar când un băiețel foarte simpatic și vorbăreț a venit la casa mea, de dragul lui chiar am ajuns să ocolesc puțin regulile interne. Sosit cu un mare surâs și înarmat cu tot felul de întrebări istețe, l-am întrebat cine l-a învățat să zâmbească atât de frumos. Ei bine, răspunsul lui m-a luat prin surprindere: insigna mea!

E vorba de ecusonul din pieptul meu pe care scria “Astăzi zâmbesc pentru dumneavoastră”. “Acum zâmbesc eu pentru tine!”, a completat băiețelul, în timp ce-mi făcea și semn că vrea să-i dau insigna. Rămasă fără replică, eu i-am răspuns că din păcate nu am voie s-o dau jos din piept. Mi-am dat seama de replica mea nefericită atunci când zâmbetul copilului a dispărut pe loc.

Nu puteam să accept una ca asta. Trebuia să mă revanșez imediat așa că m-am uitat în stânga, m-am uitat în dreapta și mi-am scos îndată ecusonul din piept pentru a-l dărui băiețelului. Când i-am spus – în glumă bineînțeles – că prefer oricând să mă certe șeful decât să mă certe el, zâmbetul băiatului a revenit imediat, cu și mai multă bucurie.

Micul meu client a plecat chiar fericit de la casă, alături de părinți. Iar eu pot să spun și acum că zâmbetul meu s-a mutat în pieptul unui băiețel care l-a purtat cu el prin tot orașul, până acasă.

Rodica Lambă, Carrefour Ploiești

BUNĂ
ZiUA!

O voce mult schimbată

Anotimpul meu preferat e iarna. Îmi place când ninge ușor, când toți copiii se bat cu bulgări, când pun eu morcovul pe fața omului de zăpadă... Bine, mai puțin mi-a plăcut răgușeala prin care am trecut odată, după câteva zile geroase.

Vă imaginați probabil că dialogurile mele cu clienții se limitau, în perioada cu pricina, la câteva cuvinte care semănau mai mult cu niște șuierături. De multe ori, ajungeam chiar să scriu pe un capăt de rolă ce aveam de transmis. Norocul meu e că am avut parte de clienți înțelegători, care uneori chiar glumeau pe seama vocii mele.

Timpul trece, iarna trece, până și răgușeala trece. Toate, mai puțin memoria unuia dintre clienții înțelegători de care vă vorbeam. Peste câteva luni, într-o zi de primăvară mult mai însorită, un domn a ajuns la mine la casă privindu-mă zâmbitor, iar în timp ce eu îi scanam produsele, și-a dres vocea de câteva ori, spunându-mi apoi că special alesese casa mea.

Se pare că tocmai ce trecuse și dânsul printr-o răgușeală, lucru cu atat mai serios cu cât meseria lui era cea de actor. Glumind, mi-a dezvăluit că aceasta nu l-a ajutat să joace nici în “Nașul”, nici în “Războiul Stelelor”. Memoria lui bună l-a ajutat în schimb să-și amintească de ziua de iarnă în care o casieră răgușită îi scanase cumpărăturile și căreia îi reținuse și fața.

Ne-am bucurat amândoi că ambele noastre voci erau acum în perfectă stare de funcționare și că puteam dialoga normal.

I-am recomandat să nu-și pună apa pe care tocmai o cumpărase în frigider și ne-am luat la revedere.

Rodica Lambă, Carrefour Ploiești

Albă-ca-Zăpada și cei 50 de pitici

“Daniela, nu am cuvinte să-ți explic cât de serioasă e misiunea ta de astăzi. Atitudinea ta trebuie să fie perfectă, zâmbetul permanent, iar ținuta impecabilă. Pentru că azi o să avem probabil cei mai importanți clienți pe care-i putem avea vreodată.” Acestea au fost cuvintele șefului meu de echipă către mine, înainte ca eu să-mi încep una din zilele de lucru.

Apoi m-am îmbăcat în Albă-ca-Zăpada. Aveam program la Casa Familiei, un loc în care familiile au prioritate, împreună cu niște clienți într-adevăr importanți: micii lor copii. Aici noi suntem și zâmbitoare, și spontane, și creative, pentru a face față istețimii lor.

Ei bine, unul dintre primii mici clienți ai zilei a fost o fetiță care, uitându-se nedumerită la mine, m-a întrebat unde îmi sunt piticii. Bună întrebare, mi-am zis – cine a mai văzut o Albă-ca-Zăpada fără șapte pitici lângă ea? Simțeam că întreg viitorul meu de fiică de împărat depindea de răspunsul la intrebarea ei. Răspunsul meu a mulțumit-o cred, căci fetița a făcut o poză cu mine, cu un zâmbet foarte mare pe față.

Ei bine, același lucru l-a făcut și următorul copil care mi-a trecut pe la casă, și următoarea pereche de frățiori, și următorii zece, și următorii douăzeci. Cred că au fost vreo cincizeci de poze în total. Toate foarte vesele, foarte frumoase și foarte amuzante. Ce mai, ziua perfectă pentru mine! O să accept mereu, cu mare bucurie, să mai fiu Albă-ca-Zăpada pentru o zi!

Și când te gandești că totul a început de la răspunsul meu către fetița care m-a întrebat unde-mi sunt piticii și pe care l-am repetat către orice copil din acea zi: “Astăzi orice copil care vine la mine la casă poate să fie piticul meu.”

Daniela Bucovanu, Carrefour Sibiu

Albă-ca-Zăpada și Sylvester cel Gras

Când eram mică, dacă mi-ar fi spus cineva că o să fiu în viitor colegă de serviciu cu Albă-ca-Zăpada, Scufița Roșie și Pinocchio, aș fi spus imediat că acolo vreau să lucrez. Ei bine, acest lucru chiar s-a îndeplinit. Acum sunt una dintre casierele care înveselesc copiii la Casa Familiei.

Marea bucurie de aici e că apucăm să ne și jucăm la fel de mult pe cât lucrăm. Unul dintre cele mai amuzante episoade din seria “Casa Familiei” s-a întâmplat în ziua în care eu eram îmbrăcată în Albă-ca-Zăpada, iar un coleg de-al meu mai peltic în motanul Sylvester. De fapt, a început cu întrebarea unei fetițe care ajunsese la casă împreună cu părinții ei: “De ce e Sylvester atât de gras?”

Bineînțeles că, fiind un motan cuminte, eu îi dădeam lui Sylvester să mănânce tot ce vrea el. Răspunsul meu n-a făcut decât s-o stârnească și mai mult pe fetiță. Și pe bună dreptate, la urma urmei. Mâncarea prea multă n-o să-l facă decât și mai mare – nesănătos lucru!

“Ioi, dar tu nu știai că cele mai bune pentru toți motanii din lume sunt sucurile bio?”, a început ea, aratând către sucul de portocale de pe bandă. “No, și mămica motanului unde e? Nu ți-a zis să-i dai fructe și legume, cum îmi dă mie buni la orice masă? Of, Albă-ca-Zăpada, credeam că piticii te-au învățat astea!” Nici Sylvester n-a scăpat: “Și tu, motane, ce tot râzi acolo? Vezi coarda asta? Hai, să te vad! 1, 2, într-un picior!”, întinzându-i coarda pe care părinții tocmai i-o cumpăraseră.

După ce am râs cu toții pe săturate, mi-a fost clar. Dacă s-ar mai face un serial pentru copii, poveștile lui s-ar putea foarte bine întâmpla la Casa Familiei; neapărat cu mine printre actori și cu micuții clienți drept regizori.

Hollywood, venim!

Magdalena Soveja, Carrefour Cluj

Ora de joacă

Cine a spus că ne lipsește un circuit de curse în România cu siguranță nu a venit în Carrefour.

Totul se întâmpla la Recepție Clienți, când un copil de 7 anișori și-a făcut apariția de mână cu un coleg de-al meu. Nu știa unde-i este tăticul și, fiind foarte speriat, plângea atât de tare încât n-am putut înțelege cum îl chema pe părintele lui.

Dar să vedeți cât de repede i s-au oprit lacrimile la vederea unei mașinuțe teleghidate care apăruse la picioarele lui. Era colegul care venise cu el de mână și care-i adusese o jucărie în încercarea de a-l liniști. Ce a urmat se poate numi cu ușurință Marele Premiu Carrefour. Un băiețel de 5 ani și un adult de 25 s-au jucat cu foc prin toată recepția, vreme de aproape jumătate de oră. O altă colegă era să-și scape borcanul de compot din mână când mașinuța mai avea puțin și dădea peste ea.

La un moment dat, “bolidul” ieșise din recepție până aproape de raioanele magazinului, făcându-i pe clienți să se oprească din drum și să admire cursa. Unii din ei chiar îi făceau galerie micului nostru oaspete. Noroc că baiețelul era un pilot desăvârșit și a reușit să readucă mașina în recepție ca un profesionist. Ne mai lipsea doar un steag în pătrățele alb-negre.

După 30 de minute a apărut și tatăl lui, la fel de speriat cum era inițial și fiul lui. Se pare că dânsul plecase la cumpărături, lăsându-și băiețelul să se joace în fața blocului până se întoarce, alături de alți copii. Micul nostru pilot, locuind chiar lângă magazinul nostru, a considerat că e mult mai palpitant la cumpărături și a plecat după părintele lui.

Ce aș putea să zic? Totul e bine când se termină cu bine. Tatăl lui i-a promis băiețelului o mașinuță precum cea cu care se jucase, iar pe noi ne-a asigurat că o să ne invite la viitoarele lui curse, atunci când va crește mare.

Luminița Dincă, Carrefour Constanța

Plăcintuța

Nu e ciudat că, deși stai aproape toată ziua în același loc, vezi o grămadă de lucruri mereu diferite? Și când spun asta, mă gândesc la toate felurile de oameni care trec pe la casa mea. Doamnele foarte aranjate, domnii în costum, sportivii în trening, familiile care le spun copiilor să stea locului...

Trebuie să fii pregătită pentru tot soiul de discuții și niciuna nu seamănă cu alta. Dintotdeauna am fost o fire deschisă și probabil că mulți oameni simt asta și pur și simplu vin să discute cu mine. Habar n-am de ce, nici nu cred că sunt vreo mare vorbăreață; în schimb, mi se tot spune că sunt o bună ascultătoare.

Așa că, din când în când, mă trezesc că cineva deschide un soi de fereastră spre viața lui personală. Mereu din senin. Ei, întâmplarea pe care vreau să v-o spun e despre un băiat, genul mai musculos așa, știți la care mă refer. Tipul sportiv, care merge la sală și-și cumpără tot felul de fructe și produse nutritive. De obicei, musculoșii sunt mai repeziți și mai duri, dar băiatul ăsta era cuminte ca o fetiță. Vorbea la telefon și toată coada trăgea cu urechea.

Vorbea cu "pufi" a lui. Și eu îi spun soțului meu în diverse feluri, dar băiatul ăsta avea un întreg arsenal de alinturi, zău. "Buburuză", "mâțișor", "panda mică", "plăcintuță". Coada avansa repede, din păcate pentru câțiva dintre clienți, care ar fi vrut totuși să afle cum se termină conversația. Băiatul ajunge în față își pune produsele pe bandă (un kil de lămâi, cred și eu la atâta sirop...) și îmi întinde telefonul: "Pot să vă rog... să vorbiți cu prietena mea? Nu mă crede ca sunt la Carrefour..."

Rămân paf. Dar iau telefonul și îi spun "plăcintuței" că da, într-adevăr, prietenul ei e la Carrefour. Ea mă întreabă dacă nu sunt Alina. I-am răspuns că mă cheamă Elena și că tocmai i-am pus în pungă lămâile. E greu cu gelozia asta...

Elena Cojocariu, Carrefour Suceava

Pierdut bunică

La Recepție Clienți, am văzut destui copii care-și caută părinții (și invers) încât să știm mereu să-i reunim în cel mai scurt timp, fără ca cineva să intre în panică. Așa că anul trecut, când Răducu a venit singur la noi, eu eram deja pregătit să-i dau creioanele colorate. Doar nu voiam să se neliniștească până când urma ca noi să-i găsim părinții.

Numai că Răducu era deja neliniștit – într-atât încât chiar mi-a refuzat inițial creioanele și blocul de desen. În vârstă de 7 ani, proaspăt “boboc” în clasa I, băiețelul venise să-și cumpere rechizite împreună cu bunica lui și – ca să vedeți necazul – se pierduse de ea! Spre bucuria mea, a știut să-mi zică perfect vârsta și numele întregi ale lui și ale bunicii.

Am zis cumvă că era neliniștit? Hmm… mai degrabă îngrijorat. Recunosc că era puțin amuzant să-l văd cum se străduia să-și aducă aminte – exact ca un om mare – care a fost ultimul loc unde a văzut-o. Mi-a povestit până și că bunica lui purta ochelari mari și câteodată nu mai auzea ca la prima tinerețe.

Și după ce m-a întrebat dacă pot să fac un anunț, mi-am dat seama care era, de fapt, situația. În sinea lui, nu el se pierduse de bunică, ci bunica se pierduse de el. Răducu își făcea griji că bunica lui era rătăcită pe undeva și nu se putea descurca de una singură.

Nu au trecut nici cinci minute după anunțul făcut prin stație, că o doamnă în jur de 75 de ani a venit să-și “ridice” nepotul. Se pare că tot ei i se datora sentimentul de responsabilitate al băiatului. În fiecare zi când ea îl lua de la școală, îl lăsa pe el s-o conducă până acasă, spunându-i de fiecare dată că nu mai știe drumul.

Corneliu Ailoae, Carrefour Focșani

Vrei să fii prietena mea?

Un lucru care îmi place mult la magazinul nostru e faptul că de fiecare sărbătoare organizăm ceva special. Că e Crăciun, Paște, Mărțisor sau Ziua Copilului, mă bucur și râd de fiecare dată alături de clienți. Totuși, recunosc că ultima Zi a Îndrăgostiților m-a pus puțin pe gânduri. E drept, într-un mod amuzant.

Felicitări de dragoste, pernuțe în formă de inimioare, bomboane de ciocolată, toate mi-au trecut prin mână în acea zi. Până când o mămică m-a întrebat cum mă poate găsi pe Facebook. Lângă ea, puteam vedea, peste casă, ochii și nasul băiețelului ei de 7-8 ani, care mă privea insistent. Îi recunoscusem. Chiar în urmă cu o săptămână, fuseseră amândoi la mine la Casa Familiei, când eu îi oferisem băiatului un balon colorat din recuzita casei.

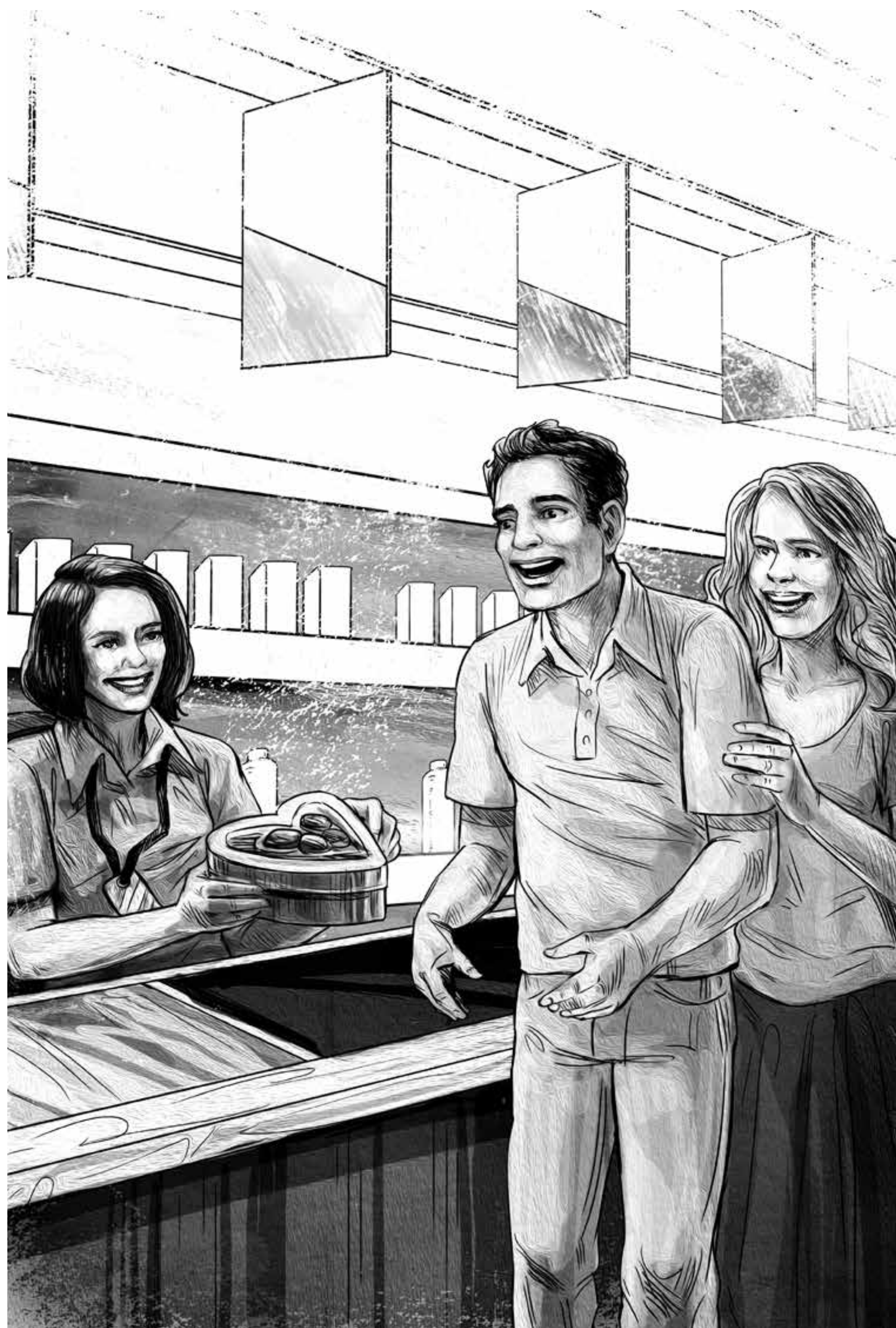
Se pare că-i făcusem o impresie atât de bună, încât ce și-a zis el? Gata, are prietenă la Carrefour! Și nu numai atât. Toată clasa lui știa, ba chiar și încă două clase vecine. Ajunsesem să fiu cunoscută nu numai la școala lui, ci și printre prietenii lui de la bloc. Bine că băieții mei învățau într-o școală diferită!

Nici nu și-a terminat mama lui bine întrebarea, că băiatul a luat cutia de bomboane de ciocolată de pe banda cu produse să mi-o înmâneze. “Pentru tine!”, mi-a zis. Eu nu știam exact ce să fac. Să-i mulțumesc? Să-i zic mamei cum mă poate găsi pe net?

Noroc că baiatul a văzut chiar atunci o colegă de-a lui prin magazin și într-un mod foarte amuzant, a uitat de mine și a fugit imediat către ea cu bomboanele de ciocolată în mână. Eu nu m-am supărat.

Sunt măritată, la urma urmei.

Maria Șandru, Carrefour Buzău

Te iubesc, dragă client!

Cu toții știm că există mai multe feluri de iubire. Față de soț, de copii, de părinți, de prieteni, față de cățelul tău... iar eu aș adăuga – chiar și față de clienți. E, de fapt, acel sentiment de bucurie pe care-l simți la casa de marcat când vorbești toată ziua cu o mulțime de oameni simpatici, glumeți, amuzanți, timizi sau duioși. Și asta mă face să-i ajut, cât de mult pot eu, cu micile lor rugăminți.

Totul a început cu o doamnă zâmbitoare care a venit singură la casă la mine, având în mână o cutie cu bomboane de ciocolată.

Era ziua în care dumneaei sărbătorea 10 ani de căsătorie. Cutia de bomboane avea lipită pe ea un bilețel pe care scria “Te iubesc” și-i era destinată soțului ei, aflat încă printre raioanele magazinului. N-am putut refuza să fac parte dintr-o surpriză așa frumoasă. Tot ce trebuia să fac era ca, atunci când ajungea la casă cu restul cumpărăturilor, să-i dau cutia de bomboane, pe neașteptate.

Însă nu toate surprizele decurg conform planului. Între timp, fără știrea clientei mele, soțul îi chemase în magazin și pe copii, și pe socrii mari, și pe socrii mici. Iar surprizele amândurora s-au bătut cap în cap în momentul în care eu i-am întins domnului ciocolata pe care scria “Te iubesc”. Soția, complet surprinsă, nu a mai reacționat deloc, soțul, deja roșu ca un rac, nu știa cum să explice că nu mă cunoaște, iar copiii și socrii erau complet blocați.

Noroc că fetița mai mare a intervenit: “Ăsta-i scrisul lui mami!” Iar întreg momentul de liniște s-a detensionat pe loc, transformându-se într-un cor de râsete.

Diana Cazacu, Carrefour Constanța

Ziua felicitărilor

Când munca ți-e apreciată, simți că totul îți merge mai bine de la sine. Lucrezi mai repede și mai bine, îți vine să zâmbești toată ziua și parcă ai tot timpul un cântec foarte frumos în minte. Așa mă simțeam eu la numai trei luni de la angajarea la casele de marcat, când am fost declarată angajata lunii.

A doua zi dimineață, după "premiere", simțeam cum plutesc când am ajuns la case. Imaginați-vă pe mine, Mariana, nou-venită în magazin, să primesc în atât de scurt timp recunoașterea muncii mele! Am simțit bucuria imediat ce am ajuns la ușa de intrare. Paznicul m-a recunoscut imediat și m-a felicitat. Apoi, când am intrat, toate colegele de pe linia caselor de marcat mă felicitau, mă îmbrățișau și chiar aplaudau. "Felicitări, Mariana!", "Bravo, Mari!", "Uite-o pe angajata lunii!", se auzea de peste tot. "Felicitări!", "Felicitări!", "Felicitări!".

Chiar și clienții păreau atunci că intră în joc. "Felicitări?", m-a întrebat o doamnă cu un coș în mână. Iar eu, în momentul meu de entuziasm, i-am răspuns foarte fericită: "Mulțumesc mult!". Îmi venea, pentru un moment, chiar să o îmbrațișez. Însă doamna a părut că n-a înțeles răspunsul meu. În schimb, s-a uitat nedumerită la mine. "Eu... caut standul de felicitări.", mi-a răspuns. "Tocmai ce a născut sora mea și vreau să-i fac un cadou." Am râs pentru un moment, apoi a fost rândul meu, pentru prima dată în acea zi, să urez și eu felicitările mele și s-o conduc la standul căutat.

Aceasta este mica mea poveste despre cum am fost declarată angajata lunii. Și simt că nu pot încheia fără să vă mulțumesc și dumneavoastră, cei care citiți aceste rânduri și care poate ați trecut pe la casa mea. Premiul obținut atunci îmi aparține nu numai mie, ci și vouă.

Mariana Trandafir, Carrefour Constanța

Aleea Centrală sau Aleea Luca

“Cine e Luca?”, “Mai e Luca în magazin?”, “Luca e cumva angajatul lunii?” Iată toate întrebările clienților zâmbitori dintr-o zi în care și eu și toate colegele mele de la casă eram de-a dreptul nedumerite și confuze. Nu aveam niciun coleg pe nume Luca. Urma să deslușim misterul în câteva minute.

Cu două-trei ore înainte, când trecusem pe la Recepție Clienți, doi părinți au rugat-o pe colega mea să-l lase pe băiatul lor, nu mai mare de 9-10 ani, singur pe Aleea Centrala, pentru ca el să se joace pe tablete cât timp ei își fac cumpărăturile. Au asigurat-o că e un băiat responsabil și că au încredere să-l lase nesupravegheat. Oricum, știau că suntem drăguțe și că vom anunța prin stație când copilul lor se va plictisi. Lucru care s-a și întâmplat în cele din urmă.

Să vedeți totuși comedie! Timp de aproape două ore, mulți clienți continuau să ne întrebe cine este acest misterios Luca. “Enigma” s-a risipit abia după ce un coleg de la raioane mi-a povestit ce se petrecuse. Ați ghicit, Luca era de fapt copilul lăsat singur la standul de tablete.

Vedeți dumneavoastră, se pare că baiatul era destul de precoce iar în jumătatea de oră cât a stat la raionul IT, el a decis că produsele noastre au nevoie de un mic... update, ca să-i spun așa. Așa că, după plecarea lui, toți clientii care voiau să testeze tabletele erau intâmpinați de o poză de fundal a unui Luca cu un zâmbet larg.

Am spus poze de fundal pe toate tabletele? Ei bine, chiar mai mult. Unele laptopuri aveau, mai nou, un screensaver (acea mică animație care apare când nu mai folosim calculatorul pentru câteva minute) pe care scria “Luca e cel mai tare”. Prea multă liniște la raionul IT? Nicio problemă! Când deblocau PC-urile, clienții erau întâmpinați cu un sunet de fundal: “Salut, eu sunt Luca!”

Când le-am explicat colegelor mele cele întâmplate, recunosc că ne-am amuzat tare, iar colegii de la IT au decis să lase, măcar pentru restul de ore câte mai rămăseseră până la sfârșitul programului, toate produsele IT personalizate “Luca”.

Aurelia Neamțu, Carrefour Militari

8-20

Domnul 8-20

Cine a trecut pe la Carrefour și-a dat seama că cei mai mulți angajați de la casele de marcat sunt fete. Nu știu exact de ce se întâmplă asta, probabil că sunt ele mai organizate de fel.

Dacă stau să mă gândesc, sunt aproape șase ani de când lucrez la case. Dintr-un lucru învățat în altul, pot să spun că acum știu să lucrez corect, rapid și să fiu și foarte amabil cu clienții. La început, însă, era altă poveste. Eram un tânăr nou-venit care învăța în fiecare zi ceva nou. Spre bucuria mea, am lucrat bine de la început. Scanam bine, găseam codurile lipsă rapid, iar coada de clienți avansa foarte fluent.

Dar, uneori băieților le e mai greu să se concentreze la mai multe lucruri în același timp. E și cazul meu. Deși mulți mă felicitau pentru lucrul de la casă, câteodată mai atrăgeam priviri amuzate. Ca, de exemplu, atunci când m-am împiedicat de un coleg al meu pe patine cu rotile în mijlocul magazinului sau atunci când un client m-a întrebat unde poate găsi paie, iar eu i-am explicat timp de un minut unde poate găsi o baie.

Atunci când o să veniți în Carrefour Brăila, puteți să intrebați de Domnul 8-20. Asta e porecla mea, căpătată tot pe la începuturile mele. Când un client m-a întrebat cât e ceasul, eu i-am răspuns “8 lei și 20 de bani”. Și de atunci, tot 8-20 mă strigă colegele. Când mai întreb pe cineva de oră, primesc până și acum un răspuns în bani.

Din fericire, eu sunt și genul care învață din greșeli. Așa că acum știu și să acord prioritate colegilor pe role, și să deosebesc paiele de baie, și să deosebesc orele de lei.

Ionuț Radu, Carrefour Brăila

Minnie-urgența

Când eram mică, personajul meu preferat de desene animate era Minnie Mouse. Îmi plăcea să mă îmbrac în rochițe roșii cu picățele, să-mi pun în cap urechi cu fundițe și să port pantofi galbeni. Mama îmi confecționase chiar și o codiță neagră, pe care o prindeam de brâu și îmi atârna în spate.

Bine, pantofii galbeni îi port și azi, mai ales că acum sunt casieră la Carrefour, iar când sunt la Casa Familiei toate colegele știu ce presonaj vreau să interpretez: Minnie! De fiecare dată, toți copiii care vin cu părinții la această casă specială mă văd purtând rochița și urechile cu fundă pe cap. Așa că micii clienți mă recunosc din prima atunci când revin la mine. Mulți dintre ei chiar mă întreabă unde e Mickey, iar eu am o listă întreagă de răspunsuri pentru asta: că e în concediu, că-și cumpără pantaloni noi, că prepară o salată de cașcaval...

Dar ce te faci atunci când copiii te întreabă unde e Minnie? Copiii m-au reținut atât de bine, pare-se, încât mă recunosc chiar și atunci când lucrez la casele obișnuite.

Într-una din zile, o fetiță de vreo 3-4 ani a venit cu mama ei la casă la mine. Inițial, mama avea de gând să meargă singură la cumpărături, însă fetița a vrut neapărat s-o însoțească, din simplul motiv că voia s-o tot revadă pe Minnie. Micuța era atât de entuziasmată, încât venise și ea cu urechi de șoricică pe cap. Dintr-odată, o aud: “Mami, uite-o pe Minnie! Dar i-au căzut urechile!”.

Ce e de făcut, ce e de făcut? I-am rugat imediat pe colegi să dea anunț prin stație să mi se aducă urechile de la Casa Familiei. Nici n-am terminat bine de vorbit, că fetița mi-a întins urechile ei. A început să sară pe loc de bucurie când mi le-am pus pe cap și am început să vorbesc ca Minnie și, ca un bonus, pentru că tot ieșeam din tură, am luat-o de mână și am condus-o la Casa Familiei, să-i fac cunostință cu prietena mea, Albă-ca-Zăpada.

La sfârșit, ne-am luat rămas bun, iar fetița a plecat împreună cu mama ei, în timp ce în tot magazinul se auzea un anunț la stație: “Rugăm colegii de la Casa Familiei să aducă urechile lui Minnie Mouse la casa numărul 8”.

Florina Galaction, Carrefour Cluj

Un jucător perseverent

Unii oameni sunt superstițioși. Sunt sigură că fiecare dintre noi cunoaște câțiva. Recunosc, și eu am câteva mici “obiceiuri” de-ale mele, dar un domn care a venit într-o zi la casă la mine avea un întreg sistem de superstiții dezvoltat.

Vara trecută, pe când sărbătoream a 13-a aniversare Carrefour în România, s-a organizat în toată țara o tombolă cu multe premii. Evident că nici magazinul nostru n-a facut excepție, iar cupoanele aniversare au avut un succes nebun. În plus, eu eram și în postura de a-i anunța pe clienți ce au câștigat, pentru că acele cupoane se scanau la casele de marcat.

Și cum spuneam, un client a ajuns la mine într-o zi cu un întreg ritual: șapca întoarsă invers, copilul pe care-l ținea de mâna dreaptă și ochelarii pe care și i-a dat jos chiar când a ajuns în fața mea. A suflat și peste cupon inainte să mi-l înmâneze.

Din păcate, tichetul a fost necâștigător de acea dată. Totuși domnul din fața mea mai fusese de vreo trei ori la aceeași casă, cu același “scenariu” de înmânare a cuponului, și de fiecare dată câștigase. Mai simpatic a fost când, zâmbitor, a căutat să găsească explicația insuccesului: “M-a recunoscut casa... Am mai câștigat și în alte dăți și acum nu mi-a mai dat nimic!”

Întâmplarea a făcut ca totuși, peste câteva zile, să mă întâlnesc din nou cu același domn, la o altă casă. Cu un cupon câștigător de această dată și căutând să memoreze toate detaliile dinaintea scanării.

Doinița Tudose, Carrefour Ploiești

Ca de la șoricel la șoricică

La Casa Familiei, mi-a fost dat să mă împrietenesc cu o mulțime de copii. Pentru că e o casă mai specială, noi ne îmbrăcăm în personaje de desene animate sau povești, ca să ne distrăm împreună cu copiii care vin însotiți de părinți. Dar nu mi-aș fi imaginat vreodată că voi fi aproape să devin prietenă și cu un hamster.

Într-una din zile, eram costumată în Minnie Mouse și chiar îmi stătea bine cu fundița roșie pe cap. Cel puțin asta era părerea copiilor care mă recunoașteau, se jucau și făceau poze cu mine. Mai puțin un băiețel de 5 sau 6 ani, care se uita la mine cu ochii mari.

"Bună, eu sunt Minnie Mouse!" Nicio reacție din partea lui. "Sunt eu, cea mai veselă șoricică!", am continuat. Exact din acest moment, copilul s-a luminat brusc la față. Totul îi era clar acum, părea că știe ce are de făcut.

"Am și eu un șoricel acasă!", mi-a zis. "Dar e singur și se plictisește. Hai cu noi acasă să alergi și tu pe roată cu el!", a continuat. Din păcate, nu aveam cum să alerg împreună cu hamsterul lui. Cel puțin nu până mi se termina tură. Așa că i-am scris șoricelului pe o hârtie un mesaj din partea lui Minnie: "Chiț chiț chiț!". L-am și convins pe băiețel că e scris în cea mai corectă șoricească.

Foarte încântat, băiețelul a plecat împreună cu părinții lui acasă, nu înainte de a-și lua rămas bun de la mine, cu un zâmbet ștrengăresc: "Pa, șoricico!"

Rodica Lambă, Carrefour Ploiești

Monolog la casă

De când lucrez la casa de marcat, am văzut o sumedenie de persoane, care mai de care mai diferite: preocupații, distrații, glumeții, vorbăreții, uitucii, tăcuții… dar întâmplarea ce urmează m-a făcut să cred că niciodată nu poți afirma că i-ai văzut pe toți.

Era într-o miercuri parcă, anul trecut. În momentul în care am deschis casa, imediat am fost reperat de un domn obișnuit, la prima vedere. Ce era mai ciudat e că acest client părea să vorbească de unul singur. “Hai să-ntrebăm aici!”, a spus el unui partener invizibil. “Sigur știe fata asta!”

M-am uitat în jos, peste casă, poate era un copil mic cu care vorbea. M-am uitat să văd dacă nu are casca bluetooth. Nimic. Era doar el și coșul de cumpărături.“Bună ziua, nu vă supărați…”, mi se adresează el – de data asta mie. Era curios unde poate găsi fasole păstăi. “Cum să mă supar?” L-am îndrumat imediat.

Moment în care domnul s-a întors, pregătit cu o replică, și a rămas puțin perplex. După care s-a întors înapoi la mine și m-a întrebat zâmbind: “Dar pe soția mea știți cumva unde o pot găsi?” M-am prins că de fapt el credea în tot acest timp că soția era în spatele lui, iar el la rândul lui s-a prins de ce păream așa uimită. Până la urmă, vedeam un om în toată firea care vorbea singur.

Imediat, de undeva din spate, a apărut și doamna, cu o cutie de fasole păstăi în mână. Ne-a găsit pe amândoi râzând și, după ce el i-a spus ce s-a întâmplat, s-a amuzat și ea.

“Nu e prima dată”, a adăugat doamna înainte să plătească.

Era prima dată pentru mine, însă.

Laura Berlea, Carrefour Sibiu

Zâmbesc, zâmbești,
zâmbim

Carrefour